

Завръщане

Единствено и любимо дете на родителите си беше Йоан. Наричаха го галено Йонко. С това име остана известен в малкото село, където растеше. Възпитан от малък във вярата, той беше послушен и редовно посещаваше храма заедно с родителите си.

Много обичаше празниците. Научи се да пали кандилото пред домашния иконостас и редовно се молеше. А в църква бързо запамети някои молитвени песнопения, защото имаше добър музикален слух. Обичаше вечерните богослужения и започна да участва в тях. Тихата светлина в храма го вдъхновяваше и той пееше, макар и по детски, много сладкогласно. Това умиляваше молещите се.

Като порасна, родителите решиха да му дадат музикално образование. И той имаше голямо желание. Потрудиха се добри хора и го изпратиха да учи в чужбина. Раздялата с родния край и близките беше трудна. Страдаха и родителите, които оставаха сами. Йонко ги утешаваше, че като завърши, ще се върне при тях.

Но не стана така. Той успяваше бързо и пред него се разкри нов свят. Завърши и му предложиха работа. Това го поласка и той забрави обещанието си. Но имаше нещо по-лошо. Печелеше много пари и се отдаде на волен живот в големия чужд град. Пилееше парите си по увеселителни заведения и дори не се сещаше да изпрати на родителите си, които вече остаряваха и не можеха да се трудят.

Така пропиля младостта и силите си. Забрави и чистата си вяра в Бога. Попадна под влияние на чужди философски учения. Тръгна по кривия път на духовната заблуда. За да се покаже, че не е просто селянче от една малка страна, подражаваше на заблудите, тогава модерни.

Така Йоанко пропадна напълно. Душата му се изгуби в мъглата на светски удоволствия и безверие. Но успехът, парите и славата не го направиха щастлив. С всеки изминат ден ставаше все по-мрачен и по-мълчалив. Душата му заболя сериозно.

Една лятна привечер седна на скамейката в парка за отдих. Почувства се много самотен. Спомени за миналото изпълниха мисълта му. Спомни си за селската църква и ясно дочу звъна на камбаната. Този примамливо сладък глас затопли измръзналата му душа. Вън падаше вечерен мрак, а той не ставаше от скамейката.

Откри един нов, но най-верен път в своя объркан дотогава живот. Реши да се завърне. И още на другия ден тръгна към дома.

Пристигна морен и ето родният дом изгря пред него. Сърцето му заби тревожно. Бутна малката портичка, но тя прогнила, едва проскърца. Дворът беше в бурени. Едва откри калдъръмената пътека. Влезе в стаята, любимата стая с иконостаса, но там нямаше никой. От мъка по своето чедо родителите му рано се преселиха във вечния живот.

Остана покрусен. Почувства се много виновен. Ще му простят ли греха! Прекара една тревожна нощ. Сутринта, когато удари църковната камбана, тръгна за храма. А той беше същият, топъл и тих. Прие го ласкаво, така както баща приема своя блуден син.

Падна на колене пред образа на Спасителя. В молитва принесе разкаяние за всичките си грехове. Сълзи, които от дете не беше проливал, измиваха душата му.

Потърси стария свещеник. Сподели в изповед мъката си, а той бащински го успокои:

- Йонко, Бог прости на разкаялия се разбойник. И на тебе ще прости. Той се радва на една разкаяла се душа повече, отколкото на 99 праведни.

- Започвам нов живот, отче - каза решително Йонко и го изпълни.

Поправи дома, сложи пак иконостас в стаята, а на масата пред него снимките на своите скъпи родители. Всеки ден се молеше за техните души и се каеше за стореното. Завърна се “при себе си”.

От прочут певец в далечна чужбина стана певец в родната селска църква, която се пълнеше с богомолци. Пеенето му вълнуваше дълбоко, защото беше пропито от покаянието на един завърнал се разкаян грешник.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, <http://sveta-gora-zograph.com>
Забележка: Имената на героите от разказа са измислени и не съвпадат с реални личности.

